

sodor a késő délután
szelíd hullámverése
légy irgalmatlan
hagyj nekem időt
a feledésre

Halasi Zoltán

HOGY LENYUGSZIK

*Nem Delphi, de olyan afféle.
Domboldal, távlat, szálfenyők.
Gyűrött, mészfehér szikla éle.
Több falu lent, völgyserpenyő.*

Nőtt mennyi zsenge zöld a sziklarésben!
Gyöngéd-becézve érintgette ujjad.
„Ilyen kis helyen hányféle növény! Nem
csodás? Ez is más! Nézd csak! Itt egy újabb!”
Nevüket nem tudtuk. Vagy jó ha részben:
kövirózsa, zsurló, csillagmoha...
Puhatólóztunk a felismerésben:
te még sokszor, én már talán soha.

És hogy nem láttuk meg, amit a másik
mutatott! Én az unokabátyádék
osztott ablakos házát, te *lunátik*
mód az én szajkómat; megvolt a szándék
pedig kölcsönösen. Sőt versmondásig
ragadott a közelség mámora.
Nem bolond, aki így romantikázik?
Te még sokszor, én már talán soha.

Mert mintha minket méricskélne mélyült
karikás szem lazúros távolokból:
a jövő múlt, az idő egyre épült,
morgott a kutya bizonytalan okból,
hogy aztán minden magyarázat nélkül,
falatnyi csend, gombolyodjon oda
mögéd, amíg a nagy talányra révülsz.
Te még sokszor, én már talán soha.

Hogy lenyugszik, ezt állja a tekintet.
Csak hát a szív! Az más rugóra járna.
Felhősikosan-foltosan megint egy
vissza nem hozható görgött a tűzhalálba.
Lelassult – amint ráfogtuk, hogy: „big mac,
croissant, búrkifli...” – az izzó csoda.
Csellel („szép női mell”) feltartóztattuk mintegy.
Te még sokszor, én már talán soha.

*

Utódal

Az ember tűnődik: végezzé? kezdje?
Hol az a nála érzőbb, társasabb lény? –
Nyugtával nyugtázhat rejtélyeket, de
fel is derülhet napja közeledtén,
amit majd másik együttlét rekeszt be
mással, domboldal sárga fürt-sora;
emlékeznek, ott nyílt a sváb rekettye,
lehet, hogy sokszor; lehet, hogy soha.

EMLÉKKÖNYVBE

Az élet fölött leng a híd.
A lány hullámok emlékek.
Így hallgatunk el valamit.
Mindegy, mit nem érdemlőt.
Így hallgat el, ha zeng a fény.
Ne válaszolj, ne kérdezz.
A temető fölött a híd.
Ha nem szeretsz, nem értesz.